

Wat ik vreemd vind: ik heb geen koorts, alleen die verdikkingen in mijn hals en achter mijn oren. Zoals ik al verwachtte, wil mijn huisarts het nog even aankijken, want er heerst nu eenmaal veel griep.

Vrijdag begint het spugen opnieuw. Oh nee, denk ik, niet weer van vooraf aan. Ik moet wel beter worden, niet slechter. Daarom ga ik maar weer naar mijn huisarts, want de zwellingen in mijn nek gaan ook niet weg. Zij stelt voor om dan toch maar even bloed te laten prikken.

Zij verwacht daar niet veel van, misschien in het ergste geval de ziekte van Pfeiffer. Nou, dat hoop ik niet, want dat herstel kan wel maanden duren, heb ik gehoord.

Ik kan vandaag mijn bloed laten prikken of maandag. Ik neig naar maandag, maar mams zegt: "Ga beter nu, anders zit je er van het weekend weer mee." Daar heeft ze wel gelijk in. Dus wij gaan met z'n tweeën naar het Rode Kruis Ziekenhuis in Beverwijk. Daar word ik goed geholpen en we staan al snel weer buiten. De dag gaat verder z'n gangetje.

## SLECHT NIEUWS ☾\*

Vrijdag 17 februari 2017. Het is vier uur geweest. Mam is naar huis gegaan op de fiets. Ze is voor m'n gevoel echt net weg. Mijn mobiel gaat af.

“Mevrouw Heinen? U spreekt met..., ik heb slecht nieuws, ik heb de uitslag van het bloedonderzoek en u heeft leukemie.” Alles valt stil. De tijd, de wereld. Het is alsof er een zware deken over mij heen wordt gegooid. Ik ben verdoofd. Alles klinkt dof, alsof ik onder water ben. In de verte hoor ik iemand verder praten. Ineens denk ik: met wie spreek ik eigenlijk? De assistente of zo? Is dit een grap of ben ik verkeerd verbonden?

“Met wie spreek ik eigenlijk?”

“Met de huisarts.” Shit, denk ik, de huisarts zelf, dan is het dus serieus. “Mevrouw Heinen, is er iemand bij u? Kan ik iemand voor u bellen? Wilt u het opschrijven?”

“Opschrijven? Ja, dat lijkt mij een goed idee.”

“U heeft acute leukemie.”

Hè, leukemie, dat is toch een kinderziekte? Denk ik bij mezelf.

“Bent u alleen? Kan ik iemand voor u bellen?”

“Eh nee, mijn dochttertje is bij mij en mijn man is al onderweg naar huis.”

“Mevrouw Heinen, ik bel u binnen een uur terug, maar

pakt u alvast een koffertje in, want u moet zo snel mogelijk naar het ziekenhuis.” Ik hang op. Maud, zes jaar oud, kijkt mij verbaasd aan en vraagt: “Wat is er mama? Waarom huil je?” Ik zeg: “De dokter zegt dat ik erg ziek ben.” De tranen stromen over mijn wangen. Maud dwaalt met haar blik weer terug naar het iPad-scherm en kijkt verder naar haar filmpje. Wat moet ik nu? Eelco is al onderweg, ik moet m’n moeder bellen! Zo rustig als ik kan, bel ik haar op en vraag of zij meteen wil komen, want ik heb haar nodig. De reden zeg ik niet, maar meer is niet nodig, ze komt er gelijk aan.

Mijn moeder en Eelco komen bijna tegelijk binnen. Ik stamel uit: “Mijn huisarts zegt dat ik kanker heb” en de tranen stromen verder. We zijn alle drie in shock en houden elkaar stevig vast. Mam voelde het al aan dat er iets ergs zou gebeuren. Ze had een onheilspellende droom gehad deze week, daar hadden we het al over gehad. “Mams, je droom is werkelijkheid geworden.”

Ik zie de angst in haar ogen. De huisarts belt terug. Er blijkt geen plek te zijn in het VU Ziekenhuis in Amsterdam, dus we worden verwacht in het St. Antonius Ziekenhuis in Nieuwegein. Dit is vijftig minuten rijden. Shit, da’s een eind! Eelco en ik moeten gelijk gaan rijden. Ik gooi snel wat kleding in een tas, ik heb geen idee wat ik nodig heb. Het voelt alsof alles vertraagd afgespeeld wordt. Ik pak snel een tandenborstel en een pyjama. Achteraf blijkt dat ik zelfs geen schone onderbroek heb ingepakt. Mam blijft bij de kinderen. Ik heb nog nooit in het ziekenhuis gelegen, behalve die ene nacht toen Dylan werd geboren, in 2007. In de auto moet ik weer overgeven, ik zit met een plastic tasje op schoot. Ik ben misselijk en moe, wat een lange rit is dit.